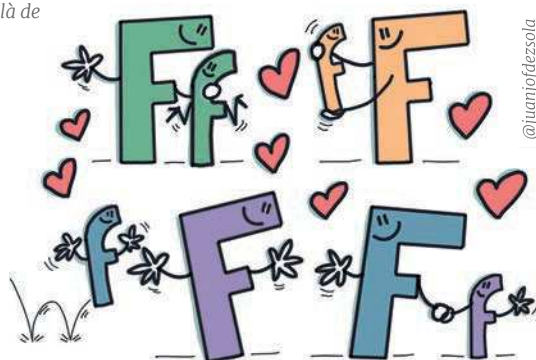

**JOAN RAMON FARRÉ
HUGUET**

Psicòleg
Àrea de Gestió del Coneixement
de la Fundació Centre Català de
Solidaritat (CECAS)

FAMÍLIA, ESGLÉSIA DOMÈSTICA

Ampliació de les cosmovisions familiars

La família esdevindrà un taller obert les vint-i-quatre hores del dia en la seva tasca d'acompanyament afectiu i servei als seus membres

Tota persona humana té i comparteix amb les altres el fet de tenir una mateixa cicatriu. Sigui d'on sigui, vingui d'on vingui o vagi on vagi, tot ésser humà té la marca del seu naixement, el llombrígol. El senyal inequívoc que ha estat gestat dins el si d'un congènere: la mama. Això vol dir que som mamífers, i com a tals tenim una ment social. Com deia un filòsof alemany, l'ésser humà quan neix ja és suficientment vell per morir. Aquesta absoluta fragilitat del recent nascut fa que durant molt de temps necessiti la cura de l'entorn social pròxim per sobreviure, normalment l'anomenem "la meua família". Algú l'ha d'alimentar, netejar, donar-li escalf, afecte, comunicació... L'ésser humà és l'ésser viu que tarda més temps a aconseguir una plena autonomia, el que té el període més llarg d'infància, pubertat i adolescència,

i això implica l'avantatge de tenir la capacitat més prolongada per poder aprendre, fins i tot impulsant-se en aquelles etapes que van més enllà de la maduresa. La ment del nen o nena en creixement es nodreix dels continus missatges verbals i no verbals de la constel·lació familiar de manera intensiva i implacable durant molt de temps, determinant i conformant el desenvolupament de la seva socialització dins i fora del nucli familiar.

Però si bé tots compartim el melic, també és cert que no hi ha cap llombrígol igual. És més, no n'hi ha hagut cap d'igual i no n'hi haurà cap d'igual. L'empremta umbilical és més definitiva d'identitat que la digital. Cada ésser és únic i irrepètible. Des de la primera infància el nen té una força individual de desenvolupament i unes potencialitats que tendiran a actualitzar-se al llarg de tota la seva vida. Ajudar

a trobar l'equilibri entre aquest principi d'individuació i el de socialització és un difícil art al qual ineludiblement haurà de recórrer tot sistema familiar per al benestar de totes les persones que el componen. La família esdevindrà un taller obert les vint-i-quatre hores del dia en la seva tasca d'acompanyament afectiu i servei als seus membres durant totes les etapes del seu cicle vital.

Resumint, tota persona humana té i comparteix una mateixa cicatriu, i aquest senyal al mateix temps és únic i irrepètible. Segurament s'hauria de saber gaudir d'aquesta simultània realitat, no tant per mirar i contemplar el propi melic, sinó per ser conscients que hem de saber mirar i respectar també el melic dels altres, tant el dels membres de dins de la família com el de les persones que estan més enllà del nucli familiar. ■